

Bert Keizer

Ze verwacht
niets van de dood,
ondanks haar katholieke
achtergrond

VINCENT BOON

Ontmoeting

Sinds de Levenseindekliniek bestaat, lijkt het wel alsof er in veel huisartsenpraktijken een schutting in de tuin is geplaatst waar ze van alles overheen kunnen gooien. Hier is hoe zo iets gaat. Mevrouw L. is 57. Twintig jaar geleden vluchtte ze uit een Aziatisch land na de politiek gemotiveerde moord op haar man. Na drie jaar azc kreeg ze geen verblijfsvergunning en belandde in het illegale schoonmaakcircuit. Na acht jaar viel ze onder het generaal pardon en kon ze legaal gaan schoonmaken. Hoewel goed opgeleid heeft ze zelfs niet eens gedacht aan de mogelijkheid om iets anders voor zichzelf op te eisen dan schoonmaakwerk. Zij heeft geen kinderen. Contact met de familie in Azië verloopt via skype. Zij worstelt sinds 2012 met een gemetastaseerd mammacarcinoom waartegen opeenvolgend tamoxifen, Arimidex, Faslodex, exemestaan, everolimus, capecitabine, letrozol en als slechte grap in februari 2017 een als palliatief beschreven behandeling met paclitaxel niet mochten baten. Met metastasen in botten, lymfklieren, lever en longen is ze dodelijk ziek. Ze vraagt de oncoloog om euthanasie, maar dat gaat niet op de poli. Zij vraagt haar huisarts om euthanasie. Die legt uit: 'Dat moet u maar eens goed opschrijven.' Geweldig advies. Ze heeft enkele Afrikaanse vriendinnen, maar die kunnen haar niet thuis verzorgen. Mevrouw heeft terminale zorg nodig en in plaats van binnen de grote stad een plek voor haar te zoeken in een van de verpleeghuizen belandt ze in een hospice ergens op het platteland. Haar huisarts gaat haar daar echt niet bezoeken. Haar vriendinnen hebben geen auto en kunnen er heel moeilijk komen wegens belabberd openbaar vervoer. Ook in het hospice vraagt mevrouw

om euthanasie. De huisarts daar zegt: dat doen wij niet voor mensen die niet uit onze praktijk komen, bovendien kennen wij deze mevrouw niet.

Oplossing: de Levenseindekliniek. U begrijpt dat ik deze mevrouw al jaren ken. Bij kennismaking tref ik een volkomen rustige vrouw, met een zachte stem en een sterke vastberadenheid. Ze verwacht niets van de dood, ondanks haar katholieke achtergrond. Wat betreft haar lot aan gene zijde zegt ze: *'I don't care. We don't know anything. I'm not worrying.'* Haar doodswens valt niet goed binnen haar cultuur en de skype sessies verlopen moeizaam. *'They say it is against religion, but they don't understand my condition. Every day when the day comes it's like a year for me.'* Op mijn vraag of ze een priester wil zien voor een laatste biecht, antwoordt ze rustig: *'No, they are greater sinners than I.'* Kennelijk de kranten goed bijgehouden. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die te midden van zoveel afwijzing door artsen, vriendinnen, geloofsgenoten en familie zonder enige stemverheffing vasthoudt aan haar doodswens.

Wat ik niet begrijp is waarom een dergelijk betrekkelijk eenvoudig euthanasieverzoek over de schutting gegooid moet worden. Je ontnemt jezelf ook nog eens de kans op een onvergetelijke ontmoeting. ■